

lysande pianist och skrev gärna pianomusik. Kanske inte några stora mästerverk, utan mest musik till goda vänners födelsedagar, andra jubileer och personliga minnesdagar. Även hans *Bridal Suite* (1960) är privat hyllningsmusik, skriven till bröllopet mellan hans vänner och teaterkollegor Adolph Green (flitig sångskrivare) och skådespelerskan Phyllis Newman. Meningen var att brudparet skulle spela dessa stycken, så fyllda av humor och små intima lustigheter. Men Phyllis erkände att de aldrig förmådde spela stycket till någons glädje. För övrigt använde Bernstein ordet svit både i musikalisk betydelse och med tanke på hotellets bröllopssvit. I första delens Preludium spelar andrepianisten Bachs C-durpreludium ur Das Wohltemperierte Klavier medan förstepianisten samtidigt spelar "Just in Time" ur den då mycket aktuella musikalen *Bells are Ringing* (där Green var en av textförfattarna). Sedan fantiserar Bernstein bland annat över initialer ur brudparets namn A Fiss G, och i andra delen hittar vi tre danser. Den första är en vals i form av en canon, där "han" leder och "hon" följer, efter nio takter byter de roller. Efter ytterligare fem takter har Bernstein skrivit: "Vems är den tredje rösten?" Det vill säga: så här utvecklar sig ett ungt äktenskap! Bernstein drog sig inte för att skriva musik i tidens populära stilar, så varför inte en cha-cha-cha, men också med drag av folkmusik som i den folksliga israeliska dansen som ska spelas "snabbt och judisk". Naturligtvis måste en så lysande musik också rymma några obligatoriska extranummer, som också speglar äktenskapets utveckling.

Många menar att den fyrasatsiga *fantasin i f-moll* är **Franz Schuberts** viktigaste komposition för pianoduett – och ändå skrev han ett femtiotal sådana verk. Musiken är symfoniskt upplagd, så det ligger nära till hands att han kanske tänkt bearbeta den som ett orkesterverk – om inte döden kommit i vägen. Andra har i alla händelser gjort det, för den finns också i en orkesterversion. Huvudtemat är en himmelsk melodi som sjungs över ett älskvärt ackompanjemang. Fantasins alla delar växer organiskt fram ur det föregående, och trots de stora kontrasterna bildar de tillsammans en homogen enhet. Det är förälskad musik. Platonsk kärlek, kanske. Han dedicerade verket till Karoline, grevinna av Esterházy de Galantha. Det var hans sista hälsning till en elev han haft i sin ungdom, och ett soligt minne från några av de lyckligaste somrarna i hans liv. Men det låg redan något tiotal år tillbaka i tiden.

Stig Jacobsson

Nästa konsert, 25 november, blir *Crusell i Linköping* där vi åter uppmärksammar Cruselljubileet. 18 oktober bjuder Östgöta Blåsarsymfoniker på musik av bl.a. Debussy, Boulanger och Tjajkovskij tillsammans med dirigenten och klarinettesten *Paul Meyer* 18 oktober.

www.linkopingkammarmusik.se

PAR I PIANO

Yoriko Asahara

Mats Jansson

Wallenbergsalen
Östergötlands museum
14 oktober 2018 kl. 16.30

Konserten ges i samverkan med Östergötlands museum och med stöd av Kultur- och fritidsnämnden i Linköping, Statens kulturråd, Sensus studieförbund och Scandic i Linköping.

Program

Claude Debussy
1862–1918

Petite Suite

En bateau. Andantino
Cortège. Moderato
Menuet. Moderato
Ballet. Allegro giusto

Antonín Dvořák
1841–1904

Från den Böhmska skogen (*Ze Šumavy*) op. 68 (1883–84)

1. I spinnstugan
2. Vid den svarta sjön
3. Häxornas sabbat
4. I väntan
5. Skogens lugn
6. Från stormiga tider

Fryderyk Chopin
1810–1849

Introduktion, Tema och Variationer D-dur för pianoduett över ett tema av Thomas Moore "Venetiansk sång" (1826)

Leonard Bernstein
1918–1990

Bröllopsvit i 2 delar med 3 extranummer för 2, 3 och 4 händer (1960)

Del I: 1. Preludium 2. Tre variationer över Adolphe F#yllis Green (Kärlekssång – Chaplinesque – Chaplinade)

Del II 1. Interludium (Klocka, Bok och Rabbi) 2. Tre Bröllopsdanser (Den första valsen – Cha-cha-cha – Hora)

Tre Extranummer (obligatoriska)
1. Modern musik (Argument) 2. Gammal musik (Försoning) 3. Ungersk Vaggvisa

Franz Schubert
1797–1828

Fantasi i f-moll op. 103 – D 940 (1828)

Claude Debussy betydde lika mycket för pianots utveckling som Beethoven eller Chopin, och han komponerade vid sidan av otaliga verk för solopiano också en hel del för dubbelpianister. Som tjugosjuåring komponerade han 1889 den fyrasatsiga *Petite Suite* med en fingertoppskänslighet som kan jämföras med franska 1700-talscembalister som Couperin och Rameau. Men i det här verket går Debussy inte bara bakåt i historien, han har också lyssnat till samtida mästare som Saint-Saëns och Grieg, och han blickar även framåt genom att i En bateau – I båten – skriva sitt kanske första verkligt typiskt impressionistiska stycke, både i stil och motiv är det nära besläktat med Claude Monets berömda målning "Impression – soluppgång", den målning som gav namn till impressionismen. I Cortège ger han prov på en festlig procession, medan den ovanligt mogna och graciösa Menuetten är en mer hövsk dans, nästan som ackompanjerad av luta. Den lilla sviten slutar med balettmusik full av rörelse och med en fransk vals i bakgrunden.

Mellan sina symfonier nr 6 och 7 skrev **Antonín Dvořák** sina stämningbilder *Från den Böhmska skogen*, den han älskade att vandra i. Det blev ett verk för 4-händigt piano som växte fram mellan september 1883 och 12 januari 1884. Men Dvořák satte inte helt punkt då. Efter några år arrangerade han femte satsen för cello och piano, och under den värsta känslan av hemlängtan under sina år i Amerika arrangerade han den också för cello och orkester. Titlarna till de sex satserna satte han dit efter det att sviten var fullbordad, och kanske är det inte alltid så tydligt vad han vill berätta, i synnerhet inte i den tredje satsen som väl till största delen saknar det sataniska i vistelsen på Blåkulla. I sista satsen citerar han delar av scherzot ur fjärde symfonin.

Fryderyk Chopin är naturligtvis en av de allra viktigaste tonsättarna när det gäller utvecklingen av pianomusiken. Han var själv en beundrad pianist, och skrev bara musik där piano ingår, förutom solomusiken även några kammarmusikverk, sånger och orkesterverk med solopiano. Någon enstaka gång skrev han också musik för pianoduett. *Variationerna över ett tema av Thomas Moore* skrev han redan som sextonåring, och han tog med det i en tidig lista över sina verk. Men noterna hamnade på avvägar och kom inte fram i dagen förrän 1964, och då i ofullständigt skick. Men verket kompletterades och trycktes redan året därpå. Stycket består av en kort introduktion, det 16 takter långa temat, fem variationer av det och en final. Själva temat är baserat på den venetianska sången "Oh come to me when daylight sets" ur samlingen "Popular National Airs Volume 1" sammanställd av John Stevenson och med engelska ord av den irländske poeten Thomas Moore, utgiven i början av 1800-talet.

Årets främste 100-årsjubilar är **Leonard Bernstein**. Han var en